

KLIMATY ŚW. ANNY

Nr 624/ 21 lutego 2021 ISSN 2080-0010
I Niedziela Wielkiego Postu

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Rdz 9, 8-15

Czytanie z Księgi Rodzaju: Tak rzekł Bóg do Noego i do jego synów: «Oto Ja zawieram przymierze z wami i z waszym potomstwem, które po was będzie; i z wszelką istotą żywą, która jest z wami: z ptactwem, ze zwierzętami domowymi i polnymi, jakie są przy was, ze wszystkimi, które wyszły z arki, z wszelkim zwierzęciem na ziemi. Zawieram z wami przymierze, tak iż nigdy już nie zostanie zglądzona wodami potopu żadna istota żywa i już nigdy nie będzie potopu niszczącego ziemię». Po czym Bóg dodał: «A to jest znak przymierza, które Ja zawieram z wami i każdą istotą żywą, jaka jest z wami, na wieczne czasy: Łuk mój kładę na obłoki, aby był znakiem przymierza między Mną a ziemią. A gdy rozciągnę obłoki nad ziemią i gdy ukaże się ten łuk na obłokach, wtedy wspomnę na moje przymierze, które zawarłem z wami i z wszelką istotą żywą, z każdym człowiekiem; i nie będzie już nigdy wód potopu na zniszczenie żadnego istnienia».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 25 (24), 4-5. 6 i 7bc. 8-9

Drogi Twe, Panie, to łaska i wierność

Daj mi poznać Twoje drogi, Panie, *
naucz mnie chodzić Twoimi ścieżkami.
Prowadź mnie w prawdzie według swych
pouczeń, *
Boże i Zbawco, w Tobie mam nadzieję.

Wspomnij na swoje miłosierdzie, Panie, *
na swoją miłość, która trwa od wieków.
Tylko o mnie pamiętaj w swoim miłosierdziu *
ze względu na dobroć Twą, Panie.

Dobry jest Pan i łaskawy, *
dlatego wskazuje drogę grzesznikom.
Pomaga pokornym czynić dobrze, *
uczy ubogich dróg swoich.

DRUGIE CZYTANIE

1 P 3, 18-22

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Piotra Apostoła: Najdrożsi: Chrystus raz jeden umarł za grzechy, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby was do Boga przyprowadzić;

zabity wprowadzie na ciele, ale powołany do życia przez Ducha. W Nim poszedł ogłosić zbawienie nawet duchom zamkniętym w więzieniu, niegdyś nieposłusznym, gdy za dni Noego cierpliwie Boża naczekiwała, a budowana była arka, w której niewielu, to jest osiem dusz, zostało uratowanych przez wodę. Teraz również zgodnie z tym wzorem ratuje was ona we chrzcie nie przez obmycie brudu cielesnego, ale przez zobowiązanie dobrego sumienia wobec Boga – dzięki zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa. On jest po prawicy Bożej, gdyż poszedł do nieba, gdzie poddani Mu zostali aniołowie i Władze, i Moce.

Oto słowo Boże

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Mt 4, 4b

Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych.

EWANGELIA

Mk 1, 12-15

Słowa Ewangelii według Świętego Marka: to, Duch wyprowadził Jezusa na pustynię. A przebywał na pustyni czterdzieści dni, kuszony przez Szatana, i był ze zwierzętami, aniołowie zaś Mu służyli. Gdy Jan został uwięziony, Jezus przyszedł do Galilei i głosił Ewangelię Bożą. Mówił: «Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!»

Oto Słowo Pańskie

Przeznacz Twój 1%

e-pity 2020
URUCHOM

Na stronie
www.parafiawilanow.pl
Program do rozliczenia PIT oraz
PIT-OP dla emerytów i rencistów.

W Klimatach:

Wielki Post

Popielec – piękno symbolu i gestu 2

Kształt Krzyża. Medytacje pasyjne
– prowadzi ks. Maciej Czapliński 2

Księżna dobrodziejka. 3

24.02.2021 r. godz. 20.00 - Webinar
otwarty nt. Edukacja finansowa
dzieci i młodzieży. 4

Czy masz już postanowienie
wielkopostne? 4

KOMENTARZ

W pierwszą niedzielę Wielkiego Postu Duch Święty wyprowadza Jezusa na pustynię. Przebywa tam czterdzieści dni. Doświadcza kuszenia przez Szatana, ale też służą Mu aniołowie. Gdy wraca z pustyni woła: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!”.

W tym krótkim fragmencie Ewangelii mamy program działania na właśnie rozpoczęty Wielki Post. W naszych konkretnych okolicznościach życiowych mamy znaleźć naszą „pustynię” i jak najczęściej na nią wychodzić. Niech przebywanie na niej z jednej strony uświadamia nam naszą grzeszność i słabość oraz konieczność walki z Szatanem – przeciwnikiem naszego zbawienia. Z drugiej strony niech ukaże nam prawdę, że w tej walce nie jesteśmy sami – usługują nam Boży posłańcy, aniołowie.

Oby owocem naszego pobytu na „pustyni” podczas Wielkiego Postu było nasze nawrócenie i jeszcze głębsze życie Ewangelią.

Ks. Tomasz Lis

Wielki Post

W świadomości wielu wiernych pokutuje niewłaściwe przekonanie, że okres Wielkiego Postu jest ponury i smutny. Okazuje się, że jest to prawdziwy czas łaski od Pana: ludzie odzyskują właściwe proporcje w swym życiu i wprowadzają pożądaną korektę w hierarchii wartości. Jeśli też decydują się na większą ascezę, to przecież w niedalekiej perspektywie dostrzegają już radość i słodycz świętowania.

Popielec – piękno symbolu i gestu.

Życie obrócone w proch

Bez cienia wątpliwości początek Wielkiego Postu powszechnie kojarzy się jednak z popiołem. – Popiół był używany w wielu religiach – wyjaśnia ks. prof. Maciej Ostrowski z Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. – Jego symbolikę przejęło chrześcijaństwo. Przede wszystkim jest on znakiem żałoby. Po śmierci bliskiej osoby posypywano się na znak żałoby popiołem, tarzano się w popiele, spano w nim, podrzucano popiół do góry. Popiół jest równocześnie znakiem oczyszczenia (używało się go do oczyszczania przedmiotów, zanim wynaleziono bardziej skuteczne środki chemiczne).

Krakowski teolog przywołuje w tym kontekście słowa Jezusa wypowiedziane wobec grzesznych miast: „Biada tobie, Korozain! Biada tobie, Betsaido! Bo gdyby w Tyrze i Sydonie działały się cuda, które u was się dokonały, już dawno w worze i w popiele by się nawróciły” (Mt 11, 20-21). Oczyszczenie zatem to poddanie się Bożemu miłosierdziu i przebaczeniu poprzez żal i szczerą chęć poprawy. Ale też przyjęcie jakiegoś dzieła pokutnego (trudu, cierpienia) – człowiek cierpi, gdy tarza się w popiele.

Warto też podkreślić, że popiół powstaje ze spalania, że poprzez pokutę (szczególnie w Wielkim Poście), w myśl słów św. Pawła, ma umrzeć w każdym z nas „stary człowiek”, grzeszny, by mógł narodzić się nowy człowiek dzięki łasce, którą wysłużył nam Chrystus Zmartwychwstały (Zmartwychwstanie kończy okres Wielkiego Postu).

Jak zauważa ks. Maciej, ciekawe jest to, że popiół na Środę Popielcową przygotowuje się ze spalonych palm poświęconych w poprzednim roku w Niedzielę Palmową. Ten fakt przypomina, że właśnie Chrystus, wysławiany przy wjeździe do Jerozolimy przez tłumy niosące gałązki palmowe jako Mesjasz i Król, daje nam siłę do duchowego odrodzenia – pokonywania grzechów i budowy dobra w sobie. – Obrzęd posypywania głów popiołem w Środę Popielcową przypomina, że stworzony przez Boga z prochu ziemi człowiek na końcu życia znów obróci się w proch. Popiół przypomina zatem znikomość ludzkiego życia, konieczność pamięci o tym, by żyć sprawiedliwie, w Bożej łasce, bo nasze ziemskie życie skończy się i pozostanie po nim tylko proch.

Ks. dr Stanisław Mieszczak SCJ z krakowskiego UPJPII wskazuje na jeszcze jeden ciekawy aspekt posypywania głów popiołem. – Gdy ten znak wchodził do liturgii, zarówno w Starym Testamencie, jak i w czasach chrześcijańskich posypywanie popiołem było jednym z nielicznych sposobów używania ziemi.

Tam, gdzie posypano ją popiołem, była nadzieja na lepszy plon. **Posypanie głowy było więc po prostu znakiem nadziei na zmianę na lepsze.** Nie można też zapomnieć o symbolice Feniksa, mitycznego ptaka, który odradzał się z popiołów. To też symbol chętnie używany przez chrześcijan.

Krakowski teolog zachęca więc, by nie rozumieć znaku posypywania głów popiołem wyłącznie w sensie negatywnym, jako znaku upokorzenia i uniżenia. Poprzez przyjęcie tego znaku, będącego jednym z sakramentaliów (nie sakramentów!), człowiek świadomie podejmuje dar łaski Bożej, która będzie mu pomagać w drodze do odnowy.

Bicie duchowych rekordów

Okres Wielkiego Postu to także asceza. Wielu osobom kojarzy się ona z bezsensownym ograniczaniem samego siebie, wręcz z samowyniszczaniem. – Tymczasem asceza polega na trudach podejmowanych przez człowieka, by uzyskać doskonałość – tłumaczy ks. Ostrowski. – Obserwujemy, jak wielu ludzi (nawet do przesady) ubiega się o zdobywanie umiejętności fizycznych i intelektualnych.

Popularne jest dążenie do bicia rekordów. Rekordziści są podziwiani i nagradzani. W świetle przytoczonej definicji takie zachowania mieszczą się w pojęciu ascezy. **Asceza to też umiejętność wyrzekania się jednych wartości, by móc osiągnąć inne, w ludzkim uznaniu wyższe.** To robi każdy z nas, chcąc cokolwiek osiągnąć w życiu: nauczyć się czegoś, zdobyć pracę, zarobić na mieszkanie, osiągnąć jakiś cel itd. Każdy człowiek, któremu zależy na tym, by coś większego w życiu zrobić, jest ascetą. Trzeba mu tylko dobrze wytłumaczyć, co to słowo oznacza. A tak na marginesie – nowoczesna dietetyka mówi, że dla dobra fizycznego, dla zdrowia trzeba ograniczać posiłki, mądrze dobierać menu (nie jem wszystkiego, co mi smakuje), a nawet okresowo pościć. Ilu z nas kieruje się takimi regułami?

Ksiądz profesor zwraca też uwagę na fenomen licznego uczestnictwa w Eucharystii w Środę Popielcową. – Wydaje się, że ludzie chętniej przychodzą wtedy do kościoła na nabożeństwo, gdyż dzieje się coś nadzwyczajnego – tłumaczy. – Podobnie jest w inne dni, także w inne święta, gdy ma miejsce święcenie świec, palm, pokarmów wielkanocnych, kadzidła. Trochę się przyzwyczajamy do świętowania w powtarzających się, odbieranych jako monotonne, formach. To, oczywiście, może być interpretowane jako niezrozumienie głębi codziennej liturgii, a nawet niedojrzałość katolików. cd. str. 3 ▶

Kształt Krzyża. Medytacje pasyjne

w każdą środę i piątek nowe rozważania

– prowadzi ks. Maciej Czaplinski

www.parafiawilanow.pl

Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Księżna dobrodziejka.

Katarzyna Sobieska, siostra króla Jana urodzona 7 stycznia 1634 roku, szczęśliwie dożyła wieku późnego. Dwukrotnie wychodziła za mąż.

Po raz pierwszy w 1650 roku, mając 16 lat wbrew swojej woli i pod presją matki poślubiła księcia Władysława Dominika Zasławskiego – Ostrogskiego. Podobno kochała księcia Dymitra Wiśniowieckiego, jednak posłuszna matce poślubiła dwukrotnie starszego wdowca, dziedzica ogromnej fortuny.

Dwoje dzieci przyszło na świat w trakcie tego małżeństwa, syn Aleksander oraz córka Teofila Ludwika. W pięć lat po ślubie, Władysław Dominik Zasławski-Ostrogski umiera w wieku 38 lat. Młoda wdowa zostaje z dwójką małych dzieci i olbrzymim majątkiem. Dożywociem od męża i ogromną schedą, którą zgodnie z wolą męża miał odziedziczyć syn, po dojściu do pełnoletności. W tym trudnym czasie z pomocą siostrze pospieszył brat Jan. Pomagał w zarządzaniu majątkiem, sprawowaniu opieki nad dziećmi. Po trzech latach wdowieństwa Katarzyna poślubiła księcia Michała Kazimierza Radziwiłła.

Prześliczne upomnienia

Zachował się list pisany przez matkę do córki. Czy były to rady Zofii Daniłłowiczowej dane córce Teofilii, wychodzącej za mąż za Jakuba Sobieskiego? Czy też autorką listu była Teofila Sobieska a adresatką jej córka Katarzyna?

Historycy nie dają jednoznacznej odpowiedzi. Prof. UJ Antoni Górski (1862-1928) uważał, że autorką listu jest Teofila Sobieska.

„Matka Jana III lapidarniej od wszystkich politycznych pisarzy, a zwięźlej od teologów, sformułowała przewodnią zasadę moralno-obywatelską w liście do córki słowami: Dobremu nigdy nie masz źle”.

Spór o autorstwo listu zostawmy historykom. Pochylmy się nad treścią „prześlicznych upomnień”. Jakie to rady dawała matka córce, w jakie to cnoty miała być wyposażona młoda mężatka z rodu Sobieskich? O co miała dbać i o czym pamiętać godna następczyni kobiecych tradycji rodu Sobieskich.

Czy miała być „żoną święgotliwą”, czy też „panią cnót wielkich a naprzód szczodrobliwą”.

Pisze matka: *Pewnam tego, że się na tych nowosiedlinach sprawować będziesz... Teraz trzeba to pokazać, że masz to z wrodzonej cnoty swej, aby był naprzód Bóg pochwalon, o co najpilniej proszę, aby nie pomieszkiwać chwały jego każdego dnia, pół godziny to odprawi czytanej mszy wysłuchawszy, a wielce Bóg szczęści i wszystkiego złego broni, kto mu się przez takie nabożeństwo oddaje....*

A jegomości swego pana małżonka swego czcisz, jako najbardziej szanuj, służ, kochaj więcej jeszcze niż mnie.

Nie trzeba się z niczym sprzeciwić, jeno wolą nie swoją, jeno starszych czynić, bo dobremu nie masz nigdzie źle.

W sprawach gospodarskich radziła, aby „było koło domostwa, między czeladką jak najuczciwiej i najskromniej, najciszej. To się podobą ludziom statecznym, nie wątpię.

Koło rzeczy twych, żeby rząd był, panowanie, nie spuszczać się tak dalece na sługi i dozierać samej z tego, nie lenić się.

O taskę i miłość ludzką się staraj, uciążliwość nikogo nie zawadzi, choćbyś i wiedziała o nieprzyjacieli, dobrym oddawaj, przedzy zwyciężysz.

Owo według woli bożej żyjąc zjednasz odpłatę.....(1)

„Prześliczne upomnienia” zapadły głęboko w sercu i umyśle adresatki. Siostra króla Jana już za życia zjednała sobie uznanie. Mówili o niej „mądra Katarzyna”. Walory umysłowe księżnej były cenione powszechnie. Doradzała mężowi, gdy „ku szkodzie co się skłaniał”. Dbała o majątek, mądrze nim zarządzała, zarówno swoim dożywociem, jak i syna ogromną spuścizną. Mecenat, jaki roztoczyła nad dobrami Radziwiłłowskimi, ugruntował opinię „o mądrej Katarzynie.”

Jak przystało na godną spadkobierczynię tradycji rodu Sobieskich i prawnuczkę hetmana Żółkiewskiego, była gorliwą patriotką. Jej to przypisuje się tę oto wypowiedź: „Dobra Francja, wesołe Włochy, bogate Niemcy a mi najmilsza Polska”.

„Pani cnót wielkich, a naprzód szczodrobliwa”- pisał o Katarzynie z Sobieskich Radziwiłłowej, jezuita Kasper Niesielski.

Katarzyna zasłynęła z ogromu darowizn, ze wspaniałości założonych przez siebie fundacji.

Kierując się głęboką religijnością wyniesioną z domu, wspierała dominikanów w Żółkwi, karmelitanek bosc w Warszawie i w Lublinie, pomagała finansowo benedyktynkom w Łomży i w Sierpcu. Do Białej Podlaskiej sprowadziła zakon reformatorów i wspólnie z mężem wybudowała murowaną świątynię i klasztor. Dzięki jej staraniom zamieszkały w tym mieście siostry miłosierdzia powszechnie zwane szarytkami.

Ojcom misjonarzom w Wilnie podarowała pałac. Przekazywała też spore sumy na wykup polskich jeńców z niewoli tureckiej.

Dzięki jej interwencji Akademia Bialska chyłła się do upadku, ocalała i mogła dalej służyć młodzieży.

Siostra króla Jana, godna kontynuatorka kobiecych tradycji rodu Sobieskich, pod koniec życia rezydowała w warszawskim klasztorze karmelitanek bosych. Zmarła 29 września 1694 roku.

Opracowała Barbara Olak

Ks. Marek Łuczak

Źródło:

<https://niezbednik.niedziela.pl/artykul/638/Popielec—piekno-symbolu-i-gestu>

(1) Aleksandra Skrzypietz, „Teofila z Daniłłowiczów Sobieska...”. Wschodni Rocznik Humanistyczny, t. II, 2005 r.

I Niedziela Wielkiego Postu – 21 lutego 2021 r.

1. Rozpoczął się okres Wielkiego Postu, czas nawrócenia, pokuty i rozważania Męki Pańskiej. Nabożeństwo Gorzkich Żali zostanie odprawione dziś o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
2. Nabożeństwo Drogi Krzyżowej w naszym kościele odprawiane jest w każdy piątek Wielkiego Postu w następujących godzinach: o 12.30. – dla dorosłych, o 16.30. – dla dzieci oraz o 18.30. – dla dorosłych, młodzieży, studentów i młodzieży pracującej.
3. Zachęcamy do przekazania 1% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis”. Darmowy program do rozliczenia podatku jest dostępny na stronie internetowej parafii.
4. Taca z dzisiejszej niedzieli przeznaczona jest na potrzeby Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie.
5. W przyszłą niedzielę przed kościołem będziemy zbierali ofiary do puszek na pomoc misjonarzom Ad gentes.

Czy masz już postanowienie wielkopostne?

Postanowienia powinny być możliwe do realizacji i zbliżać do Boga. Kilka propozycji:

1. Czy wszystkie swoje zakupy robisz świadomie? Czy kontrolujesz swoje wydatki? **Podejmij post - jałmużnę - modlitwę.**
2. Może smartfon lub komputer zajmują twój cenny czas. Internet, filmy, gry wideo, muzyka. Ogranicz użytkowanie telefonu i komputera a zaoszczędzony czas przeznacz na modlitwę, czytanie Pisma św., rozmowę z przyjacielem.
3. Pomóż komuś bezinteresownie. Wyrzuć starszej sąsiadce śmieci, wyprowadź psa choremu znajomemu.
4. Przestań narzekać. Nie doszukuj się problemu w każdej drobnej niedogodności. Nie wszystko zawsze idzie po naszej myśli. Wielki Post jest dobrą okazją, by umartwić się i szukać pokoju.
5. Spędzaj więcej czasu ze współmałżonkiem, ze swoimi dziećmi. Gdy twoje dziecko poprosi Cię o wspólną zabawę lub spacer, nie wykręcaj się pracą i obowiązkami.
6. Zrezygnuj ze spożywania alkoholu. Nic Ci się nie stanie bez sobotniego piwa czy ulubionego wina do wieczornego filmu. **Podejmij post.**
7. Ogranicz czas na oglądanie filmów. Poświęć go na wartościową lekturę.

Webinar otwarty

nt. Edukacja finansowa dzieci i młodzieży – teoria i praktyka

Więcej informacji o wydarzeniu na stronie internetowej naszej parafii
www.parafiawilanow.pl

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
 tel./fax 22 842 18 01
 (tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
 pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
 wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
 - Oddział w Warszawie,
 ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
 Nr rachunku:
 87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
 e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
 Facebook: [@ParafiaWilanowAnna](https://www.facebook.com/ParafiaWilanowAnna)

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

14.02.2021-14.03.2021

*Módlmy się
 za osoby życia konsekrowanego,
 dziękując im za ich posługę i modlitwę
 oraz prośmy
 za pośrednictwem Maryi
 o nowe powołania
 kapłańskie i zakonne*